Τὸν λυπήθηκε ὁ Γιάννης, τοῦ ἄνοιξε, τὸν ἀνέβασε, τοῦ ἔδωκε κι' ἔφαγε καὶ τοῦ ἔδειξε καὶ τὸ χιονόκρινο τὸ φόρεμα τῆς βασιλοπούλας.

— Καλλίτερο φόρεμα δὲν ἔγινε ! Τοῦ εἶπεν ὁ γέρος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Πρίγκηπα Διαβολιάρη, μεταμφιεσμένο.

— Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔγινε καλλίτερο κορίτσι ἀπὸ αὐτὸ ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ ! εἶπε καὶ ὁ Γιάννης.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γέρος ποὺχε μείνει στὸ παλάτι τοῦ Γιάννη ἔβαλλε ὑπνωτικὸ στὸ γάλα τοῦ γιὰ νὰ ἀποκοιμηθῇ καὶ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ φόρεμα, μὰ οἱ ἄνθρωπάκηδες ἔχυσαν τὸ γάλα.

Τὰ μεσάνυχτα ὁ Διαβολιάρης, νομίζοντας ὅτι κοιμᾶται ὁ Γιάννης, μπῆκε μέσα στὸ παλάτι μὲ τὰ παλληκάρια του. Γ' ἀνθρωπάκια τότε ξύπνησαν εὐθὺς τὸν Γιάννη.

— Πρόσεξε Γιάννη, οἱ ἐχθροί σου ἔρχονται ! τοῦ φώναξαν.

Ὁ Γιάννης πετάχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἔντυσε τὰ προσκέφαλα μὲ τὰ ροῦχα του, τὰ σκέπασε μὲ τὰ σεντόνια καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι.

Ὁ Διαβολιάρης μολις μπῆκε διέταξε νὰ σκοτώσουνε τό Γιάννη.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Διαβολιάρη ἄρχισαν νὰ τρυποῦν τὰ προσκέφαλα μὲ τὰ σπαθιά τους κι' ὁ Γιάννης κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἄφηνε ἀνασταναγμούς, γιὰ νὰ νομίσουν ὅτι εἶχε πεθάνει !

Ὁ Διαβολιάρης ἔκλεψε τότε τὸ φόρεμα κ' ἔφυγεν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺγινε ὁ δεύτερος διαγωνισμός, πάλι αὐτὸς βγῆκε νικητὴς παρουσιάζοντας τὸ φόρεμα τὸ κλεμένο... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε κι' ὁ Γιαννης στὸ παλάτι τοῦ Βασιλῆᾶ καὶ φώναξε :

— Σταθῆτε ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε κλέφτης !...

Ὁ Διαβολιάρης ποὺ τὸν νόμισε γιὰ πεθαμένον τἄχασε. Τὸν κύτταζε σαστισμένος κι' ἔτρεμε σὰν τὸ βοῦρλο...

Μὰ ὁ Γιάννης πλησίασε τὸν βασιλῆᾶ καὶ τοῦ εἶπεν χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό :

— Ἐγὼ ἔκαμα τὸ φόρεμα καὶ τὸ στεφάνι. Καὶ ὁ κακὸς ἐτοῦτος ἄνθρωπος, μοῦ τὰ πῆρε ἀφοῦ δοκίμασε νὰ μὲ σκοτώσῃ.

— Ψέμματα λές ! τοῦ φώναξε ὁ Διαβολιάρης.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσὺ τὰ ἔφκιασες, ὁρίστε νὰ τὰ ξαναφκιάσῃς, τοῦ ἀπήντησε ὁ Γιάννης. Κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔλυωσε τὸ φόρεμα σὲ χιόνι καὶ σὲ χρυσοσταλίδες κι' ἔσβυσε τὰ πετράδια ἀπὸ τό στεφάνι. Συγχρόνως γυρίζοντας πάλι τὸ Βασιλῆᾶ τοῦ εἶπε:

— Βᾶλτε μας καὶ τοὺς δυὸ σὲ δυὸ κάμαρες τοῦ παλατιοῦ καὶ σὲ τρεῖς μέρες ὅποιος μπορέσει καὶ ξανακάμει τὸ στεφάνι καὶ τὸ φόρεμα νὰ πάρῃ τὴν Πανώρηα γυναῖκα.

Ὁ Βασιλῆᾶς δέχτηκε καὶ τοὺς δώσαν δυὸ δωμάτια τοῦ παλατιοῦ νὰ ἐργασθοῦν.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Γιάννης παρουσίασε τὸ φόρεμα καὶ τὸ στεφάνι στὸ Βασιλῆᾶ ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ πρῶτα. Ὁ Διαβολιάρης ὅμως δὲν φάνηκε πουθενά. Εἶχε ἀκούσει τὴν ἱστορία ποὺ διηγήθηκεν ὁ Γιάννης καὶ πῆγε κι' αὐτὸς στὸ δάσος νὰ παρακαλέσῃ τοὺς Καλλικαντζάρους νὰ τοῦ φτιάσουν ἕνα στέφανο κι' ἕνα φόρεμα. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καλλικαντζάρων τον πλησίασε μόλις τὸν εἶδε νὰ τὸν ἀναζητάῃ καὶ τὸν ρώτησε τί τὸν θέλει.

— Νὰ μὲ βοηθήσῃς σὰν τὸν Γιάννη καὶ θὰ γίνω δοῦλος σου, τοῦπε ὁ Διαβολιάρης.

— Σκαλίζεις μέταλλα ; τὸν ρώτησε τότε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, λέει ὁ Διαβολιάρης.

— Ξέρεις τότε νὰ χορεύῃς ;

— Ναί, ναί, ἀπάντησε μὲ προθυμία ὁ πρίγκηπας.

— Καλά, λοιπόν. Ἂν χορεύῃς ἕως ὅτου σβύσουν ὅλα τὰ ἄστρα στὸν οὐρανό, θὰ σὲ βοηθήσω. Ἂν ὅμως κουραστῇς τότε θὰ σὲ μεταμορφώσω σὲ ἀρκοῦδα καὶ θὰ μείνῃς ἀρκοῦδα, ὅσο ζῇς.

Ὁ Διαβολιάρης ἄρχισε νὰ χορεύῃ πρῶτα τὸν ἕνα καὶ ἔπειτα τὸν ἄλλο χορό.

Ἡ ὧρες σιγὰ-σιγὰ περνοῦσαν.

Ὅσο ὅμως περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο καὶ αἰσθανόταν κουράσι. Τὰ πόδια του βαρέναν σὰν μολύβι καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ τὰ σηκώσῃ. Κι' ὅμως χόρευε-χόρευε πάντα. Τὰ ἄστρα σβύναν σιγὰ-σιγὰ στὸν οὐρανό. Δὲν ἔμεναν πειὰ παρὰ τρία μονάχα. Λίγο ἂν χόρευε ἀκόμα ὁ Διαβολιάρης πετύχαινε. Μὰ ἐξαντλήθηκε καὶ σωριάστηκε ἀπὸ τὸν κόπο, κατὰ γῆς.

Εἶχε χάσει!..

Ὁ βασιλῆᾶς τῶν Καλλικαντζάρων, ἅπλωσε τότε τὸ χέρι του ἀπὸ πάνω του κι' ὁ πρίγκηπας Διαβολιάρης μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ ἀρκοῦδα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χορεύουν οἱ ἀρκοῦδες κι' ὅλο χορεύουν...

***

Ὁ Γιάννης πῆρε γυναῖκα του τὴν πριγκήπισσα Πανώρηα κι' ἀπόχτησε μαζί της ὅσα παιδιὰ χρειάζονται γιὰ νὰ εἶναι κανένας εὐτυχής.

Ἀργότερα, σὰν πέθανε ὁ βασιλῆᾶς, πῆρε αὐτὸς τὸ θρόνο κι' ὁ κόσμος τὸν θυμᾶται ὡς τὰ σήμερα, σὰν τὸν πειὸ καλὸ, δίκαιο καὶ πονόψυχο βασιλῆᾶ, ποὺ γέννησε ἡ γῆς.

Στὴν κορῶνα του, γιὰ ξολκόσημό του εἶχε ἕνα μικρὸ Καλλικαντζαράκι, μὲ γενάκια μακρυὰ καὶ μυτερὴ, πολὺ μυτερὴ κατσοῦλα, ποὺ στηριζότανε ἀπάνω στὸ σφυρί του...

Πὼλ Σεβαλιὲ

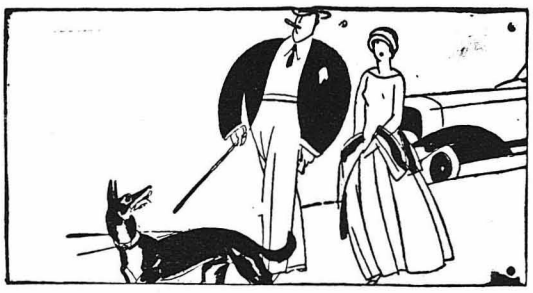

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὶ ἔκανε ἕνας ἔξυπνος κουρέας

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τελευταῖα μὲ τὴν ἐξάπλωση τῆς μόδας τῶν κοντῶν μαλλιῶν οἱ κουρεῖς γυναικείων μαλλιῶν κάνουν χρυσὲς δουλειές. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸ Λονδῖνο εἶχε τὴν πρωτότυπη ἰδέα νὰ μεταβάλῃ τὸ κουρεῖο του σὲ αἴθουσαν τσαγιοῦ, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ πάψῃ νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμά του. Μὰ πῶς ; θὰ ρωτήστε.

Ἕως τώρα τὸ κούρεμα γιὰ τὶς γυναῖκες ἦταν σωστὴ ἀγγαρεία. Ἔπρεπε νὰ περιμένουν πρῶτα-πρῶτα ὑπομονετικά, ὧρες ὁλόκληρες κάποτε, ὥσπου νὰ στεγνώσουν τὰ βρεγμένα μαλλιά τους. Τώρα ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ διατυπώσεις ἔγιναν μιὰ εὐχάριστη διασκέδαση χάρις στὴν ἐφευρετικότητα τοῦ προοδευτικοῦ Λονδρέζου. Κάθε κυρία μπαίνοντας στὸ κουρεῖο του καθεται μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι μαζὶ μὲ τὴ φίλη της, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ τὴ συνοδεύῃ. Πίνουν μαζὶ τὸ τσάϊ κι' ἀρχίζουν τὴ φλυαρία. Ὅταν σὲ λίγο ἔρθῃ σειρά της, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέση της, γιατὶ ἁπλούστατα πλησιάζει ὁ κουρέας μὲ τὸ ἐργαλεῖα στὰ χέρια του κι' ὀφοῦ ρίξῃ σιωπὴ ὅμους της ἕνα πενιουὰρ ἀρχίζει τὴν ἐργασία του, ἐνῶ ἡ πελάτις του μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ συνεχίσῃ τὴ συνομιλία μὲ τὴ φίλη της καὶ νὰ πάρῃ δεύτερο τσάϊ ἂν θέλῃ ἢ μικρὰ γλυκίσματα.

Φυσικὰ ὅλες οἱ κομψὲς γυναῖκες, ὅλες οἱ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου τρέχουν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη σ' αὐτὸ τὸ κουρεῖο γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν ἀπὸ πολλὲς μέρες προτήτερα ἕνα τραπέζι !

***

Δυὸ ζευγάρια ἀλληλοανταλλασσόμενα

Μιὰ Πολωνικὴ ἐφημερίδα ἐδημοσίευσε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων μιὰ ὁρκετὸ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἀξίζει νὰ σᾶς ἀναφέρουμε.

Στὰ 1915 λοιπὸν ἕνας νεωργός, καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Πέτρ τῆς Πολωνίας καὶ ὀνομαζόμενος Ἰωσὴφ Χόρβατ, ἐνῶ πολεμοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐναντίον τῶν Ρώσσων ἐπληγώθηκε βαρειὰ κι' αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔστειλαν στὸ στρατόπεδο τῶν αἰχμαλώτων στὰ βάθη τῶν Οὐραλίων ὀρέων. Ἀλλὰ οἱ συναγωνισταὶ τοῦ Χόρβατ ὅταν ἐγύρισαν στὴν πατρίδα τους εἶπαν ὅτι τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους νὰ πέφτῃ σκοτωμένος στὸ πεδίον τῆς μάχης. Οἱ συγγενεῖς του φυσικὰ τὸ ἐπίστευσαν καὶ τοῦ ἔκαμαν μνημόσυνο, ἡ δὲ γυναῖκα του ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια παντρεύτηκε ἕναν αἰχμάλωτο ρῶσσο, ὀνόματι Παῦλον Ἰβάνιτ, τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει γιὰ νὰ τὴ βοηθῇ στὴν καλλιέργεια τῶν κτημάτων της.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ὅταν ἡ Πολωνία ἐλευθερώθηκε κι' ἡ δυστυχισμένη χώρα γαλήνεψε πειά, κανένα δὲ θυμόταν τὸ Χόρβατ, τοῦ ὁποίου ἡ γυναῖκα ἀπόχτησε ἀπὸ τὸ δεύτερο ἄντρα της δυὸ παιδιὰ ἐν ωμεταξύ. Ἐκεῖνος πάλι πῆγε σὲ μιὰ ἔπαυλη τῆς Ρωσσίας, ὅπου τὸν ἔστειλαν νὰ σκάβῃ τὰ χωράφια τῆς ἰδιοκτήτριας τῆς ὁποίας ὁ ἄντρας εἶχεν ἐξαφανισθῆ στὸν πόλεμο. Ὁ πολωνὸς αἰχμάλωτος δὲν ἄργησε νὰ τὰ φκιάσῃ μὲ τὴ νόστιμη χήρα κι' ὅταν ἔγινε ἡ εἰρήνη, παντρεύτηκαν. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ὁ Χορβατ ἔμαθε τυχαῖα ὅτι ἡ γυναῖκα του, ἡ πρώτη γυναῖκα του ποὺ κατοικοῦσε στὴν Πολωνία, εἶχε ξαναπαντρευτῆ Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωκε σημασία, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως ἄρχισε νὰ στενοχωρίεται καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς διαδόσεως. Κι' ἀνεχώρησε πράγματι γιὰ τὸ χωριό του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του κι' ἀπὸ τὸ παιδί του ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἐντωμεταξύ.

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ... νεκροῦ ἔκαμε ὅλο τὸ χωριὸ ἄνω-κάτω. Κι' ἐνῶ ὅλοι περίμεναν νὰ λάβῃ χώραν καμμιὰ φοβερὴ τραγωδία, ἕνα ὡραῖο εἰδύλλιο ἄρχισε νὰ πλέκεται. Μολις συναντήθηκαν τὰ δυὸ ζευγάρια ὁ Παῦλος Ἰβάνικ, ὁ ρῶσσος αἰχμάλωτος, ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τῆς δευτέρας συζύγου τοῦ Χορβατ τὴν νόμιμη γυναῖκα του τὴν ὁποίαν εἶχε ἀφήσει στὸ σπίτι του φεύγοντας γιὰ τὸν πόλεμο. Ἔπεσε κλαίοντας στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Χόρβατ φιλοῦσε μὲ περιπάθεια τὴν πρώτη γυναῖκα του.

Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τελείωσε κατ' εὐχήν : καθένας ἔπῆρε τὴ γυναῖκα του. Δὲν ξέρουμε μόνο τὶ ἀπόγιναν τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν γεννηθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἕνωση....